

INI UN PAM DE TERRA!

No soch rich, no tinch casa, ni 'n vida ni 'n mort.

Llosas de marbre hi son abundosas en las fatxadas dels palaus, en los sepulcres dels reys, dels potentats.

Fins la vanitat humana, ab las sobras del diner ha sapigut transformar los frets sepulcres en jardins tentadors.

Penso ab aquell rey d' Egipte, Ptolomeu, que per enterrar à Alexandre lo Gran li construï de cristall lo sepulcre perque fins las cendras poguessin ser contempladas per las generacions esdeveniradoras... ¡y jo ni un pam de terra!

Penso ab l' Escorial refugi de las despullas dels nostres reys, adornadas las tombas ab pedras preciosas..... ¡y jo miser de mi que ni set pams de terra tich segur per encabirí lo cadaver meu!

Me 'n ve tristor quan recordo l' enterro de 'n Pere lo Crudel. Cent mil atxes l' accompanyavan à sa reyal tomba, cent mil atxes, que hi havia moments avergonyian à la llum del dia... ¡y per mi ni un pam de terra!

M' acut à la memoria també las inscripcions en las llosas del sepulcre, cantantne las glorias dels que allí dintre jeuhen, y perpetuant per sempre la seva fama...

Y per mi... per mi quedarán arreconadas las plumas dels historiaries, rasas las llosas, sense ni un mot que recordi la existencia meva; moriré talment com si may hagués nascut.

D' assi d' allá faré via, una vida nómada, continuament caminant per las vilas, per las ciutats, pels boscos, pels deserts tal volta, exposat à caure en las urpas de una mala bestia... y potser no trobi per guardarhi las meves cendras, ¡ni un pam de terra!

Adaptació de
JOSEPH CLAPÉS.

À LA LLENGUA CATALANA

Fou un dia l' escullida
Pels mes nobles preferida
En mils pedras esculpida
Respectada per la gent
De ponent.
Pel valor de sas campanyas
La bondat de sas entranyas
Dels seus subdits las hassanyas
Tan grans com lo firmament.

Era célebre à Cerdanya,
A Mallorca era farrenya
Y aqui à casa era l' ensenyà
Del poder dels catalans

Dels germans.
Del valent Roger de Lluria,
Fills del Ebre, fills del Túria,
Lo terror de la boscúria
De la patria dels gegants.

Llengua rica y cadenciosa
Dolsa, pura y valerosa,
Llengua mil voltas hermosa
Que un rey Jaume t' exaltá

Y guanyá
Ab ton eco cent batallas
Puig ell fou, qui las metralla
Enjegaba, y las murallas
Y castells va enderrocar.

Llavors eras sobiranà
De la terra catalana,
N' eras la flor mes galana
De la costa de Llevant
Y l' teu cant
Cant energich, resonava
Per palaus, y l' escoltava
Rey y princèp, de sanch plava
Dels que avuy ja no n' hi han.

Llengua forta y tan preuhada
De tans homes venerada
Per tans sigles conservada
Que à n' els Grechs causaba esglay,
Que l' espay
Manté encare la bravesa
De sos crits, y la noblesa
Del passat, n' es fortalesa
Que no morirà jamay.

Ordres novas inhumanas
Absolutas y profanas
Per las lletras catalanas
Serán sempre lleuger fum,
Quin farúm
Arreu llença una ventada
Com s' escampa una boyrada
Pels llevants acorralada
Com s' apaga un débil llum.

J. GUARDIOLA.

Granollers 12 d' Agost.

CRÒNICA

Domingo de desgracias fué el último.

Venía à las 7 de la mañana hacia esta villa un carro que guiaba su dueño, un anciano vecino de Vallderió. Al ser en el punto que se bifurca con la carretera el camino que va hacia los *caputxins vells*, cruzóse con un automóvil, otros dicen con una bicicleta, y se esparcó la caballería. Quiso gobernarla el conductor é iba à dirigirla hacia el lado izquierdo de la via, pero dándose curvata del peligro que